

SOUVENIR

Eerste druk, 2015
©Marcella Kleine
Coverafbeelding achterzijde: Vulkaan Tangkuban Perahu, West-Java,
Indonesië
Fotografie: Deborah Kleine
Uitgever: Romadevi Stories
ISBN: 978-90-824398-0-9
NUR: 332
Website auteur: www.marcellakleine.nl
Facebook: Marcella Kleine – boeken met spanning

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan. Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Marcella Kleine

SOUVENIR

psychologische thriller

*Voor mijn gezin
voor onze mooie jaren in Indonesië
en de prachtige reizen die we er – ook vorig jaar nog – maakten.*

I was blessed by God
The moment He sent you
from above
So I could learn how to care and how to love
You're the song inside my soul
I'm telling you, baby
Only a mother would understand

Anouk – 'Only a mother'
(Album: Sad Singalong Songs)

PROLOOG

Tranen rollen over mijn wangen en vallen op de foto, die ik teder tussen mijn trillende vingers houd. Ze is van mij, ze moet van mij zijn. Dat kan niet anders. Ze komt mij toe.

‘Ik zie en begrijp dat je heel verdrietig bent omdat je onrecht is aangedaan. Wat gaat er nog meer door je heen?’

De stem van de psycholoog is warm en hij knikt me bemoedigend toe. Maar ik hoef geen seconde na te denken over zijn vraag. Ik weet precies wat er door me heen gaat. Woede, hel, verdoemenis. En haat. Ik haat haar om wat ze me heeft aangedaan. Om wat ze me ontnomen heeft. Wat zij heeft, is van mij.

Mijn ogen richten zich op de foto. Mijn blik verzacht bij het zien van dat gave gezichtje.

‘Je denkt aan haar, hè?’ dringt mijn psycholoog aan. ‘Wat voel je daarbij?’

Ik weet dat hij nu op de foto doelt. Bij haar voel ik alleen maar liefde, zij verwarmt mijn hart. Het is als lava, die van binnenuit stroomt en alles om mij heen verwarmt. En ook vernietigt. Bij deze gedachte weet ik wat me te doen staat. Ik ga degene die haar heeft afgepakt, kapot maken en eigen me toe wat mij toebehoort.

Een lach trekt over mijn gezicht. Het brengt de psycholoog in verwarring. Weer vraagt hij wat er in me omgaat.

‘Ze is van mij en ik ga haar halen,’ zeg ik resoluut. Hij steekt zijn handen in de lucht. Dat heb ik hem nog niet eerder zien doen.

‘We hebben het hier al vaker over gehad.’ Zijn stem klinkt streng, maar ik hoor een ondertoon van onzekerheid. Hij weet niet meer wat hij met me aan moet, denk ik niet zonder leedvermaak.

‘Je bent geobsedeerd door dat kind. Zet haar uit je hoofd. Zij kan nooit van jou zijn. Je wilt dat het jouw kind is, maar dat is ze niet.’

Ik reageer niet. Hoe kan hij weten dat ze niet van mij is? Ik voel met heel mijn hart dat ze wel van mij is. Een moederhart liegt niet. Dit kind zal voortaan deel uitmaken van mijn leven. Al moet ik over lijken gaan.

‘Echt, je bent jezelf niet meer. Ik adviseer je om je weer te laten opnemen zodat je tot rust kunt komen. Jouw hersenen draaien de hele dag op volle toeren en je denkt nog maar aan één ding.’

Nog steeds zeg ik niets.

‘Ik maak me zorgen om je. Je lijkt niet meer normaal te functioneren.’

Met samengeknepen ogen kijk ik hem aan. Hij zegt maar wat. Het gaat helemaal niet slecht met me. Sterker nog, het is al tijden niet zo goed gegaan als nu. Ik heb meer energie dan ooit. Eindelijk gaat mijn droom in vervulling en het kan me niet schelen dat ik daar een misdaad voor moet begaan.

Ik zie dat hij me nauwlettend aankijkt. Mijn ogen staren terug. Wat probeert hij van mijn gezicht af te lezen? Denkt hij nu werkelijk dat hij de wijsheid in pacht heeft en weet wat voor mij het beste is? Mijn kind is het beste medicijn voor mijn gebroken hart. Deze man kan zich in veel opzichten inleven, maar niet in mijn moedergevoel.

Nu staat hij op en loopt met een verontschuldigende uitdrukking op zijn gezicht op me af. Voelt hij zich ongemakkelijk onder mijn starende blik?

‘Echt, ik begrijp je verdriet. Maar je moet onder ogen zien dat je waarheidsbeleving niet meer klopt. Ik heb geen andere keuze dan een rechterlijke machtiging voor je aan te vragen om je weer te laten opnemen.’

Even blijft hij stil, in afwachting van mijn reactie. Maar die blijft uit.

‘Als je zo doorgaat, weet je dat het finaal fout kan aflopen. Dat

wil je toch niet opnieuw?’

Hij kijkt me aan, op zoek naar begrip in mijn starre blik.

‘Een gedwongen opname beschermt je tegen jezelf. Ik kan het risico niet nemen dat je weer een ander in gevaar brengt.’

De bezorgde, warme klank van zijn stem beoogt niet het effect dat hij ervan verwacht. Ik voel dat mijn hoofd begint te tintelen en dat er een waas voor mijn ogen trekt. In mijn hoofd echoot de boodschap van zijn woorden.

Opnemen. Fout aflopen. Gedwongen.

Mijn gedachten laten zich niet meer ordenen. Angst grijpt me naar de keel. Ik raak in paniek.

Als vanzelf kom ik uit mijn stoel omhoog. Mijn handen maken een snelle beweging. De waas voor mijn ogen is nu rood als bloed. Het beneemt me mijn zicht en berooft me van mijn verstand. Even ben ik helemaal van de wereld.

Ik kom weer tot mezelf door het geluid van een moeizame ademhaling, die met korte teugen komt. Er volgt een diepe inhaal. Ik spits mijn oren. Eerst hoor ik niets, maar dan klinkt er een zucht. De daaropvolgende stilte is intens en verbleekt het rood voor mijn ogen.

Langzaam komen mijn gedachten weer op gang. Mijn blik trekt direct naar mijn hand, die ik stijf omhoog houd. Mijn vingers liggen stevig om een briefopener heen. De scherpe punt wijst dreigend naar beneden. De schrik slaat me om het hart.

Aan mijn voeten ligt de psycholoog. Er sijpelt bloed uit een wond aan de zijkant van zijn hoofd. Zijn dode ogen kijken me strak aan.